

Κατατέθηκε το πρωτότυπο με αριθμό καταθέσεως
.....34..... στις 18/11/2019.

Αντίγραφο - Αθήνα, ... 20.....
Ο/Η Γραμματέας

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

(κατ'άρθρο 1 ν.2479/1997)

Της Ανώτατης Διοικήσεως Ενώσεως Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΕΔΥ), όπως εκπροσωπείται νόμιμα από το Γενικό Συμβούλιο αυτής, με έδρα στην Αθήνα, οδός Ψύλλα αρ.2 και Φιλελλήνων.

ΥΠΕΡ

Των αναιρεσιβλήτων-εναγόντων στην δίκη επί της οποίας εξεδόθη η με αριθμό 2632/2018 απόφαση του Στ' Τμήματος του Δικαστηρίου Σας.

ΚΑΙ

Προς απόρριψη της από 20.3.2017 αιτήσεως αναιρέσεως του Ελληνικού Δημοσίου, όπως νομίμως εκπροσωπείται από τον Υπουργό Οικονομικών με την οποία ζητείται η αναίρεση της με αριθμό 177/2017 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Καβάλας.

Ι. Ιστορικό-έννομο συμφέρον κατ'άρθρο 1 παρ.1 ν.2479/1997.

Με την με αριθμό 2632/2018 απόφαση του Στ' Τμήματος του Δικαστηρίου Σας, παραπέμφθηκε προς επίλυση, ενώπιον της Ολομελείας του Δικαστηρίου Σας, το ζήτημα της αντιθέσεως της διατάξεως της περιπτώσεως 1 της υποπαραγράφου Γ.1. της παραγράφου Γ' του άρθρου πρώτου ν.4093/2012 προς τα άρθρα 25 παρ.1 και 4 παρ.5 Συντ. **Η σχετική δίκη έχει προσδιοριστεί προς συζήτηση για την 1.2.2019, με Εισηγήτρια την Σύμβουλο κ.Φιλοπούλου.**

Με το παρόν δικόγραφο, η ΑΔΕΔΥ παρεμβαίνει στην εκκρεμή ενώπιον της Ολομελείας του Δικαστηρίου Σας δίκη της 1.2.2019, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 περ.α' ν.2479/1997, δεδομένου ότι, αποτελεί διάδικο σε εκκρεμή δίκη ενώπιον δικαστηρίου του αυτού κλάδου δικαιοσύνης στην οποία τίθεται το ίδιο ζήτημα. **Συγκεκριμένα, η ΑΔΕΔΥ έχει ασκήσει ενώπιον του 11^{ου} Τμήματος του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά, την με αριθμό Π9/17.1.2019 πρόσθετη παρέμβαση, προς υποστήριξη της με αριθμό 2310/31.12.2015 αγωγής 50 ιατρών-υπαλλήλων-απασχολούμενων στο «ΓΕΝΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ-ΤΖΑΝΕΙΟ», με**

την οποία ζητείται η καταβολή των επιδομάτων αδείας και εορτών που καταργήθηκαν κατά παράβαση του Συντάγματος και της ΕΣΔΑ, με τον ν.4093/2012, αγωγή η οποία έχει προσδιοριστεί να συζητηθεί στις 18.3.2019.

Ως εκ τούτου, και επειδή στην δίκη αυτή τίθεται το ζήτημα της συνταγματικότητας της περ.1 της υποπ.Γ1 της παρ.Γ του άρθρου πρώτου ν.4093/2012, με την οποία καταργήθηκαν τα επιδόματα εορτών και αδείας, ήτοι τίθεται το αυτό ζήτημα που έχει παραπεμφθεί προς επίλυση στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου Σας με την με αριθμό 2632/2018 απόφαση του Στ' Τμήματος αυτού, παραδεκτώς ασκείται η παρούσα παρέμβαση, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 περ.α' ν.2479/1997.

II. Ως προς το ζήτημα της αντισυνταγματικότητας της διατάξεως της περ.1 της υποπ.Γ1 της παρ.Γ' του άρθρου πρώτου ν.4093/2012.

Ως προς το ζήτημα αυτό, παραπέμπουμε στην πλειοψηφία της με αριθμό 2632/2018 αποφάσεως του Στ' Τμήματος, όπως τούτη αναπτύσσεται στην σκέψη 15 αυτής.

III. Ως προς τον χρόνο επελεύσεως των αποτελεσμάτων της εκδοθησόμενης από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου Σας αποφάσεως.

1. Η διάταξη του άρθρου 50 παρ.3β π.δ. 18/1989 ορίζει επί λέξει τα εξής:

«3β. Σε περίπτωση αιτήσεως ακυρώσεως που στρέφεται κατά διοικητικής πράξεως, το δικαστήριο, σταθμίζοντας τις πραγματικές καταστάσεις που έχουν δημιουργηθεί κατά το χρόνο εφαρμογής της, ιδίως δε υπέρ των καλόπιστων διοικουμένων, καθώς και το δημόσιο συμφέρον, μπορεί να ορίσει ότι τα αποτελέσματα της ακυρώσεως ανατρέχουν σε χρονικό σημείο μεταγενέστερο του χρόνου έναρξης της ισχύος της και σε κάθε περίπτωση προγενέστερο του χρόνου δημοσίευσης της απόφασης».

Στην σκέψη 26 της με αριθμό αποφάσεως 4741/2014 της Ολομελείας του Δικαστηρίου Σας, που αφορούσε την αντισυνταγματικότητα διατάξεων με τις οποίες μειώθηκαν οι αποδοχές μελών ΔΕΠ των ΑΕΙ, κρίθηκαν, σε σχέση με την ερμηνεία της ανωτέρω διατάξεως του άρθρου 50 παρ.3β' π.δ. 18/1989 τα εξής:

«Με την νέα διάταξη εδόθη η δυνατότητα στο Συμβούλιο της Επικρατείας, υπό προϋποθέσεις τις οποίες το ίδιο σταθμίζει, να αποκλίνει, σε εξαιρετικές πάντως περιπτώσεις, από τον κανόνα της αναδρομικής ακυρώσεως και να καθορίσει μεταγενέστερο χρόνο επελεύσεως των συνεπειών της ακυρώσεως. Τα αυτά και

για τους ίδιους λόγους δέον αναλογικώς να ισχύσουν και επί αγωγών και άλλων διαφορών ουσίας, που άγονται προς εκδίκαση στο Συμβούλιο της Επικρατείας μέσω του νέου δικονομικού θεσμού της πρότυπης δίκης (πρβλ. ΔΕΚ C43/75 της 8.4.1976 . κατά Sabena και C-262/78 της 17.5.1990 Barber)».

Όμοια έκρινε η με αριθμό 2285/2015 απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας για την έναρξη ισχύος των αποτελεσμάτων της κηρυχθείσας αντισυνταγματικότητας διατάξεων περικοπής συντάξεων (σκ.26).

Περαιτέρω δε, στην αυτή σκέψη της με αριθμό 2285/2015 αποφάσεως της Ολομελείας του Δικαστηρίου Σας κρίθηκαν επί λέξει τα εξής:

«Η κρατήσασα δε αυτή άποψη δεν συγκρούεται ούτε με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος περί της αξιώσεως δικαστικής προστασίας, αλλ' ούτε και με το άρθρο 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου αυτής, διότι αφ' ενός μεν η αναδρομικότητα των συνεπειών των αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν είναι αυτονόητη και αποκλειστική κάθε άλλης ρυθμίσεως, αφ' ετέρου δε με τον ως άνω πιθέμενο περιορισμό, δεν διαταράσσεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και της προστασίας των δικαιωμάτων των διοικουμένων, εφόσον αυτοί δεν αποστερούνται των δικαιωμάτων τους, τα οποία απλώς περιορίζονται, για τους προαναφερόμενους λόγους επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος (βλ. ΣτΕ 4741/2014 Ολομ.)».

2. Στην προκειμένη περίπτωση, η έναρξη ισχύος των αποτελεσμάτων της τυχόν εκδοθησόμενης αποφάσεως της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας, με την οποία θα κρίνεται αντισυνταγματική η κατάργηση από 1.1.2013 των επιδομάτων αδείας και εορτών, δεν θα πρέπει να οριστεί στον χρόνο δημοσιεύσεώς της (ή σε έτερο χρονικό σημείο), αλλά θα πρέπει η απαγγελλόμενη αντισυνταγματικότητα να είναι αναδρομική, από τον χρόνο ενάρξεως ισχύος των κρίσιμων διατάξεων του ν.4093/2012, ήτοι από την 1.1.2013. Τούτο για τους εξής επιμέρους λόγους:

α) Διότι, τόσο οι με αριθμό 2285/2015 και 4741/2014 αποφάσεις, όσο και οι λοιπές αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας, με τις οποίες ορίστηκε ως χρόνος επελεύσεως των εννόμων συνεπειών της απαγγελλόμενης αντισυνταγματικότητας, ο χρόνος δημοσιεύσεως των οικείων αποφάσεων, αφορούσαν όλες **περικοπές** μισθολογικών αποδοχών ή συντάξεων. Η ΟΛΣΤΕ 431/2018 αφορούσε τις επιβληθείσες μειώσεις αποδοχών των ιατρών του ΕΣΥ, η ΟΛΣΤΕ 479/2018 αφορούσε νέες μειώσεις των αποδοχών του ΕΠ των ΤΕΙ, οι

δε ΟΛΣΤΕ 2285/2015 και 4741/2014 αφορούσαν, όπως εξετάθη, περικοπές συντάξεων και μειώσεις αποδοχών μελών ΔΕΠ των ΑΕΙ αντίστοιχα.

Στην προκειμένη περίπτωση δεν πρόκειται για απλή περικοπή αποδοχών ή μείωση των καταβαλλόμενων επιδομάτων εορτών και αδείας, αλλά για ολοσχερή κατάργησή τους, με αποτέλεσμα η παρούσα περίπτωση να διαφοροποιείται πλήρως από όσες έχουν ήδη κριθεί από το Δικαστήριό Σας. Υπάρχει ουσιώδης διαφοροποίηση μεταξύ μειώσεως/περικοπής αποδοχών (περιλαμβανομένων των πάσης φύσεως επιδομάτων) και ολοσχερούς καταργήσεως συγκεκριμένης μισθολογικής παροχής, όπως συμβαίνει στην υπό έρευνα περίπτωση με την επίμαχη διάταξη του ν.4093/2012.

β) Τούτη η ουσιώδης διαφοροποίηση της προκείμενης περιπτώσεως από όσες έχουν αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου Σας και οδήγησαν σε ex nunc επέλευση των εννόμων αποτελεσμάτων της απαγγελθείσας αντισυνταγματικότητας, **καθιστά επιβεβλημένη και την διαφορετική στάθμιση της δίκαιης ισορροπίας μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος αφ'ένος και της προστασίας των δικαιωμάτων των διοικουμένων αφ'ετέρου.** Στις με αριθμό 4471/2014 και 2285/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Δικαστηρίου Σας κρίθηκε κατά πλειοψηφία ότι, η κήρυξη ως αντισυνταγματικών των επίμαχων διατάξεων από τον χρόνο δημοσίευσής των οικείων αποφάσεων του Δικαστηρίου Σας, δεν συγκρούεται με το άρθρο 20 παρ.1 Συντ. και τα άρθρα 6 παρ.1 ΕΣΔΑ και 1 του ΠΠΠ της ΕΣΔΑ. Τούτο διότι, εκτός των άλλων, οι διοικούμενοι δεν αποστερούνται με αυτόν τον τρόπο των δικαιωμάτων τους, τα οποία απλώς περιορίζονται για λόγους επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος.

Στην προκείμενη περίπτωση, δεν υφίσταται απλώς περιορισμός, αλλά πλήρης κατάργηση των επιδομάτων εορτών και αδείας με την επίμαχη διάταξη του ν.4093/2012. Ως εκ τούτου, ο τυχόν ορισμός ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας της περ.1 της υποπ.Γ1 της παρ.Γ του άρθρου μόνου ν.4093/2012 θα επέλθουν μετά την δημοσίευση της εκδοθησόμενης αποφάσεως της Ολομελείας του Δικαστηρίου Σας (ή σε άλλο χρονικό σημείο, το οποίο πάντως, θα αίρει την αναδρομικότητα της κηρυχθησόμενης αντισυνταγματικότητας) και ότι, ο δικαστής που θα επιληφθεί στο μέλλον σχετικής αγωγής αποζημιώσεως δεν μπορεί να επιδικάσει αποζημίωση για παρελθόντα χρονικά διαστήματα, **δεν θα περιορίσει απλώς, αλλά θα στερήσει πλήρως τους λοιπούς διοικούμενους, από των οικείων**

δικαιωμάτων τους, ήτοι θα τους οδηγήσει σε οριστική αποξένωση από την αξίωση καταβολής και λήψεως των επιδομάτων εορτών και αδείας, κατά πρόδηλη παράβαση των άρθρων 20 παρ.1 Συντ., 6 παρ.1 ΕΣΔΑ και 1 του ΠΠΠ της ΕΣΔΑ.

γ) Διότι, σε κάθε περίπτωση και σε σχέση με την εξουσία του Δικαστηρίου Σας να ορίσει, βάσει της παρ.3β του άρθρου 50 π.δ. 18/1989 ως χρόνο επελεύσεως των συνεπειών της τυχόν κηρυχθησόμενης αντισυνταγματικότητας της περ.1 της υποπ.Γ1 της παρ.Γ του άρθρου πρώτου ν.4093/2012, τον χρόνο δημοσιεύσεως της οικείας αποφάσεως της Ολομελείας του, παραπέμπουμε στην μειοψηφία της ΟλΣτΕ 2285/2015 (σκ.26) που έκρινε επί λέξει τα εξής:

«Σε περίπτωση ζημίας προκληθείσης από την εφαρμογή αντισυνταγματικού νόμου, ο αποκλεισμός, με δικαστική απόφαση, της δυνατότητας οποιουδήποτε ζημιωθέντος προσώπου -πέραν εκείνων που έχουν ήδη ασκήσει σχετικές αγωγές- να επιδιώξει δικαστικώς, με αγωγή, την αποκατάσταση της εν λόγω ζημίας, αφ' ενός μεν προσκρούει ευθέως στις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 3900/2010 (όπως έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 40 παρ. 1 και 2 του ν. 4055/2012) και του άρθρου 50 του π.δ/τος 18/1989 (όπως έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 22 παρ. 1 του ν. 4274/2014), αφ' ετέρου δε, και προεχόντως, αντίκειται σε θεμελιώδεις συνταγματικές αρχές και διατάξεις, όπως ειδικότερα, εκτίθεται κατωτέρω: Την διατύπωση, με δικαστική απόφαση, κανόνων γενικής εφαρμογής, επιτακτικών ή απαγορευτικών, αποκλείει πρωτίτως η αρχή της διακρίσεως των εξουσιών (άρθρο 26 του Συντάγματος) που αποτελεί ειδικότερη έκφανση της θεμελιώδους συνταγματικής αρχής του Κράτους Δικαίου. Διότι, βάσει της αρχής αυτής, τέτοιοι κανόνες θεσπίζονται μόνο από τα όργανα της νομοθετικής εξουσίας ή, κατόπιν ειδικής εξουσιοδοτήσεως νόμου, από την κανονιστικώς δρώσα Διοίκηση, όχι δε από τα όργανα της δικαστικής εξουσίας (δικαστήρια), των οποίων το έργο, κατά το άρθρο 87 παρ. 1 του Συντάγματος, συνίσταται στην απονομή της δικαιοσύνης, στην επίλυση δηλαδή διαφορών μεταξύ συγκεκριμένων προσώπων (του Κράτους συμπεριλαμβανομένου) με έκδοση αποφάσεως ισχυούσης μεταξύ των μερών, στα οποία αποκλειστικώς αφορούν και οι παρεμπιπτόντως εκφερόμενες κρίσεις, όπως είναι η κρίση περί της συνταγματικότητας του νόμου που εφαρμόσθηκε για την έκδοση της προσβαλλομένης πράξεως (επί αιτήσεως ακυρώσεως) ή της πράξεως, η οποία προκάλεσε τη ζημία (επί αγωγής). [Τούτο, άλλωστε, αποτελεί έκφανση του γενικώς καθιερούμενου, κατά τα άρθρα 87 παρ. 2 και 93 παρ. 4 του Συντάγματος, διάχυτου και παρεμπίπτοντος ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων, κατά τον οποίο οποιοδήποτε δικαστήριο έχει εξουσία και, συγχρόνως, υποχρέωση να ελέγχει, στο πλαίσιο αποκλειστικώς της εκδίκασης της συγκεκριμένης εκάστοτε διαφοράς, την συμφωνία προς το Σύνταγμα κάθε κανόνος δικαίου που καλείται σε εφαρμογή, να αποκρούει δε την εφαρμογή κάθε κανόνος τον οποίο αυτό κρίνει ως αντισυνταγματικό]. Διαφορετική, ως προς το ζήτημα της παραγωγής αποτελεσμάτων πέραν των διαδικών της συγκεκριμένης δίκης, είναι

η περίπτωση δικαστικής αποφάσεως σε δίκη, αντικείμενο της οποίας είναι ευθέως το κύρος του ίδιου του κανόνα δικαίου, όπως επί αιτήσεως ακυρώσεως κανονιστικής διοικητικής πράξεως ή επί ελέγχου συνταγματικότητας τυπικού νόμου από το Ανώτατο Ειδικό Δικαστήριο κατά το άρθρο 100 παρ. 1 περ. ε του Συντάγματος. Η τελευταία, μάλιστα, αυτή περίπτωση είναι και η μόνη κατά την οποία, κατά ρητή συνταγματική διάταξη, αφ' ενός μεν κάμπτεται ο ανωτέρω συνταγματικός κανόνας του διάχυτου και παρεμπόδιοντος ελέγχου της συνταγματικότητας του νόμου, αφ' ετέρου δε επιτρέπεται να μην ανατρέχει η κήρυξη του κανόνα δικαίου (τυπικού νόμου) ως ανισχύρου στην έναρξη ισχύος του (άρθρο 100 παρ. 4 του Συντάγματος). Προς τις ανωτέρω συνταγματικές προβλέψεις είναι, άλλωστε, απολύτως σύμφωνες α) οι προμνησθείσες διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 3900/2010, το οποίο, προκειμένου περί της λεγομένης «πιλοτικής» δίκης, οριοθετεί τις συνέπειες της σχετικής αποφάσεως, ορίζοντας ότι «η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας δεσμεύει τους διαδίκους της ενώπιόν του δίκης, στους οποίους περιλαμβάνονται και οι παρεμβάντες» (παρ. 1) και ότι «η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας είναι υποχρεωτική για το δικαστήριο που υπέβαλε το ερώτημα και δεσμεύει τους παρεμβάντες ενώπιόν του» (παρ. 2) και β) οι προμνησθείσες διατάξεις του άρθρου 50 του π.δ/τος 18/1989 (όπως ισχύει), με το οποίο, μεταξύ άλλων, θεσπίζεται, επί αιτήσεως ακυρώσεως, η δυνατότητα περιορισμού, ως προς τον αιτούντα και μόνον, της αναδρομικότητας των αποτελεσμάτων της ακυρώσεως (παρ. 3β), προβλέπεται, όμως, ρητώς, στην περίπτωση αυτή, ότι «δεν θίγονται οι αποζημιωτικές αξιώσεις» (παρ. 3δ). Περαιτέρω, ο γενικός αποκλεισμός της δυνατότητας προσώπων να επιδιώξουν και να επιτύχουν δια των δικαστηρίων αποκατάσταση προκληθείσης ζημίας (και, μάλιστα, συνεπεία παραβάσεως του Συντάγματος), ήτοι δικονομική προστασία του ουσιαστικού δικαιώματος της αποζημίωσης (κατά τη γενική αρχή *ubi ius ibi remedium*), δεν συνιστά απλό περιορισμό, αλλά πλήρη στέρηση του δικαιώματος της ένδικης προστασίας και στοιχειοθετεί, συνεπώς, παράβαση των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος και 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., στο βαθμό δε που πρόκειται για πρόκληση περιουσιακής ζημίας, η παρεμπόδιση της αποκαταστάσεώς της αντίκειται και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. Τέλος, απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας επί «πιλοτικής» δίκης, με την οποία διάταξη νόμου κρίνεται αντισυνταγματική, δεν μπορεί να δεσμεύσει, ως προς τον περιορισμό της χρονικής εκτάσεως των αποτελεσμάτων της αντισυνταγματικότητας, τον δικαστή ο οποίος θα επιληφθεί στο μέλλον αγωγής αποζημιώσεως θεμελιουμένης στην εν λόγω αντισυνταγματικότητα (ώστε να μην επιδικάσει αυτός αποζημίωση για παρελθόντα χρονικά διαστήματα), διότι τούτο θα ισοδυναμούσε, κατ' αποτέλεσμα, με επιβολή υποχρεώσεως στον δικαστή να εφαρμόσει νόμο αντισυνταγματικό, κατά παράβαση της παρ. 2 του άρθρου 87 του Συντάγματος, και θα προσέβαλλε, με τον τρόπο αυτόν, και τη λειτουργική του ανεξαρτησία, κατά παράβαση της παρ. 1 του εν λόγω άρθρου».

δ) Διότι, εν πάσει περιπτώσει, το αναιρεσείον εν προκειμένω Ελληνικό Δημόσιο δεν επικαλείται με συγκεκριμένους ισχυρισμούς πόσες είναι οι

εκκρεμείς ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων υποθέσεις, με τις οποίες ζητείται η καταβολή των καταργηθέντων επιδομάτων εορτών και αδειάς, ούτε τα ποσά που διεκδικούνται στις εκκρεμείς αυτές υποθέσεις ενώπιον των τδδ, ούτε τα χρονικά διαστήματα για τα οποία αξιώνεται η καταβολή τους, ώστε να δικαιολογείται η κήρυξη της αντισυνταγματικότητας της περ.1 της υποπ.Γ1 της παρ.Γ του άρθρου μόνου ν.4093/2012 για το μέλλον (πρβλ.ΟλΣτΕ 1738/2017 σκ.13). Σε κάθε μάλιστα περίπτωση, οιοσδήποτε ισχυρισμός του αναιρεσείοντος Ελληνικού Δημοσίου για δημοσιονομικό κλονισμό του κράτους, σε περίπτωση ασκήσεως νέων αγωγών στο μέλλον, αν κριθεί αντισυνταγματική η επίμαχη διάταξη του ν.4093/2012 από τότε που ίσχυσε, θα έπρεπε να συνοδεύεται από στοιχεία αναφορικά με τα ποσά που θα διεκδικηθούν στο μέλλον και το απώτατο χρονικό διάστημα δικαστικής διεκδικήσεως τούτων, ενόψει της διετούς παραγραφής των μισθολογικών αξιώσεων των υπαλλήλων του Δημοσίου που προβλέπει το άρθρο 140 παρ.3 ν.4270/2014 (=ΚΔΛ) και δεδομένης της ΑΕΔ 25/2012.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΖΗΤΟΥΜΕ

1. Να κριθεί αντισυνταγματική η διάταξη της περιπτώσεως 1 της υποπ.Γ1 της παρ.Γ' του άρθρου πρώτου ν.4093/2012 από τον χρόνο ενάρξεως ισχύος της, ήτοι από την 1.1.2013.
2. Να καταδικαστεί το αντίδικο Ελληνικό Δημόσιο στην εν γένει δικαστική μας δαπάνη.

Αθήνα, 18.01.2019

Η πληρεξούσια δικηγόρος

ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ - MJuris Oxford
ΗΡΟΔΟΤΟΥ 17 ΑΘΗΝΑ Τ.Κ. 106 74
ΑΦΜ: 140353663 - ΔΟΥ: Δ' ΑΘΗΝΩΝ
Α.Μ. ΔΣΑ: 33498
ΤΗΛ/ΝΑ: 210 7228055 - 6973 008109
e-mail: m. panagopoulou@mjurisoce.gr

